

[Henning Rasmussen]

Det, der derimod er fornuft i, er at sætte alle kræfter ind på at få mange tusinde flere i arbejde i det private erhvervsliv. Det er der mening og perspektiv i. 10.000 flere i arbejde i industri, landbrug, fiskeri eller turisterhverv forbedrer statens økonomi med op imod 3½ mia. kr. om året, fordi indtægterne stiger og de sociale udgifter og udgifterne til arbejdsløshedsdagpenge falder. Og det forbedrer vores betalingsbalance med omkring 1½ mia. kr. om året, fordi en meget stor del af deres arbejdsindsats og deres produktion sælges til udlandet.

Den kæmpeindsats at få mange flere sat i arbejde i det private erhvervsliv burde regeringen sætte alt ind på at få gennemført i et realistisk, socialt retfærdigt samarbejde med Socialdemokratiet og også gerne med andre partier her i Folketinget. En realistisk og retfærdig aftale om at holde omkostningerne i stramme tøjler, at sætte opsparringen væsentligt i vejret, at skaffe penge til langt flere investeringer i erhvervslivet, at uddanne og efteruddanne titusinder flere hvert år, men også at sætte mere ind på forskning, på produktudvikling, på en bedre infrastruktur og alt det andet, der sætter mere sving i hjulene, det er der fremtid i, og det var det, man burde koncentrere sine kræfter om.

Finanslovsforslaget peger ikke klart i den retning, nærmere tværtimod på vigtige områder. De få steder, hvor der sættes direkte ind f.eks. med hensyn til at give uddannelses- og arbejds-tilbud til de arbejdsløse, er det Socialdemokratiet, der har presset på og har fået en aftale med regeringen om en særlig indsats.

Tæller man den positive værdi af denne indsats sammen og sætter den op imod de negative virkninger af andre dele af finanslovsforslaget, af de fortsatte stramninger over for de fleste uddannelser, af nedskæringer i støtten til erhvervsfremme, til egnsudvikling og til eksportstøtte, kraftige beskæringer i investeringerne i DSB og anden form for kollektiv trafik og øvrig infrastruktur og i bevillingerne til en række vigtige forskningsopgaver, så er de negative virkninger med henblik på at fremme aktiviteten i finanslovsforslaget større end de positive virkninger.

Socialdemokratiet mener absolut, det er muligt inden for en snæver økonomisk ramme at lave en finanslov, der har en mere positiv virkning på beskæftigelse, uddannelse, forskning, produktion og eksport, end det forslag, der ligger på bordet nu, har.

Vi vil arbejde for at få disse ændringer ind i forslaget, og vi vil arbejde for at få fjernet de værste af de forslag, der efter vores opfattelse trækker i en klart forkert retning, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at der kan blive flertal for en finanslov, som også vi kan stemme for.

Vi ved, at befolkningen ønsker resultater og ikke ønsker det valg, som andre end vi er begyndt at rumle med som en trussel. Men mod hvem i øvrigt? Det kan ikke være imod Socialdemokratiet.

Det, befolkningen venter, er ikke et valg, men realistiske og socialt retfærdige resultater af indsatsen af samarbejdet i Folketinget.

Jeg tror i øvrigt, at regeringspartierne og hele Folketinget skal være opmærksom på, at den danske befolkning har en meget stærk social indstilling. Der er et stærkt ønske om at bevare vores velfærdssamfund, og man vender sig meget klart imod større skævhed i fordelingen af de økonomiske byrder.

Tværtimod ønsker det store flertal større økonomisk retfærdighed, end der er i dag. Det er det, der er hovedårsagen til, at en række af de forslag om øget brugerbetaling, som regeringen har fremsat, har lidt skibbrud og aldrig vil kunne gennemføres. Det er derfor, der er en så kraftig og velbegrundet kritik fra et flertal i befolkningen mod flere af de brugerbetalinger, der er gennemført i den seneste tid.

Jeg synes, at forklaringen på, at et stort flertal i befolkningen ønsker reglen om, at syge mennesker uanset deres indtægt selv skal betale de første 800 kr. til medicin, er til at finde. Der er to grunde. Den ene er, at danskerne finder det helt forkert, at syge mennesker skal rammes, når de har brug for medicin. Man siger med rette: De syge vælger jo ikke selv, om de vil være syge eller raske; det er ikke som at købe en trøje eller købe vand eller elektricitet. Folk tror heller ikke på de svævende forklaringer om adfærdsregulering, der skal få folk til at forbruge mindre af de fælles goder.

Den anden grund til afvisningen af 800-kroners-reglen er den, at langt de fleste godt kan se, at en udgift på 800 kr. er langt mere tyngende på en indtægt på f.eks. 90.000 kr. end på en indtægt på 290.000 kr. De kan godt se, at den måde at lave brugerbetalinger på klart er skæv økonomisk fordelingsmæssigt set.

Det er også derfor, at befolkningen vender sig imod sundhedsministerens forslag om, at